

Tuần Báo Vô Vi

Quy Hội Tình Người

9 tháng 11 năm 2008

Số 18

Thiền Viện Quy Hội Tình Người

51 Malone Rd,

Mareeba, QLD 4880, Australia

Chi tiết liên lạc: 4 New Ross Lane,
Waterford, WA 6152, Australia

Tel/Fax: +61 (08) 9450 7416

Di động: 0422 091358

Email: quyhointinhngui@gmail.com

Website: www.quyhointinhngui.org

Tờ báo hàng tuần của Thiền Viện Quy Hội Tình Người dành riêng phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Tiến Hóa

*Tiến hóa thâm sâu tự bạc bàn
Khai thông trí tuệ sống vẫn an
Giải mê phá chấp khỏi bàng hoàng
Học hỏi phân minh giữ pháp tràng*

Vĩ Kiên

Tuần này:

- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Thư Từ Lai Vãng
- Phóng Sự Đặc Biệt
- Thi Ca của Đức Thầy

Thưa các bạn,

Để việc phát triển Vô Vi được tiến hành tốt đẹp, tuần báo này sẽ mang đến cho các bạn trên toàn thế giới những tin tức xác thực theo đúng sự chỉ dạy của Đức Thầy qua 10 Điều Thực Hành Tâm Đạo và Nội Quy dành cho các phương tiện truyền thông của Vô Vi.

Ước mong đây là nhịp cầu thông cảm để các bạn có cơ hội đóng góp, phục vụ cho chung và giúp đỡ lẫn nhau trên con đường hành pháp trong chiều hướng phát triển của tâm linh.

Thân mến,

Ban Biên Tập

Copyright © 2008 Quy Hội Tình Người. All rights reserved.

Lời Vàng Tiếng Ngọc

Tưởng Niệm Phật Đài

Tưởng niệm Phật đài tâm thoải mái
Tóm thâu của cải khổ hoài hoài
Nợ đời vay trả nào ai thấy
Khốn kiếp tạo ra khổ tự đầy

Chúng ta tu ta, lấy trung tâm bộ đầu tưởng niệm con đường mà chúng ta đã đặt và tiến tới là Phật đài nơi thanh tịnh, bất động, lúc nào cái tâm chúng ta cũng thoải mái nhẹ nhàng. Nếu mà lấy cái đạo tạo cái đời, lợi dụng việc này, việc nợ để tóm thâu của cải, cái tâm của chúng ta phải lo âu, vì nó mà sợ mất, sợ nó tồn thất này kia kia nợ, nó làm cho cái tâm của chúng ta không có lúc nào yên.

Nợ đời vay trả nào ai thấy

Nợ đời có vay có trả, các bạn đừng tưởng tới đó uống một ly nước đó, rồi một ngày kia các bạn không trả. Trả đủ, một giọt nước cũng phải trả đủ, không lúc này trả, thì lúc kia cũng phải trả. Còn cái chuyện đời, bạn giữa bạn, bạn đạo giữa bạn đạo, bạn đời giữa bạn đời cũng vậy nữa. Ăn người ta một bữa thì bữa sau cũng phải trả, không có bao giờ chạy khỏi cái chuyện mặt tiền. Huống hồ gì cái chuyện tiền kiếp trước kia của chúng ta, đã vay quá nhiều rồi buông xuôi, rồi lặn lội trong sự tham sân si, quên cái luật định của trời đất, chỉ có vay không biết trả, cho nên kiếp này nhiều người khốn đốn, khổ tâm vì sự sai lầm của tiền kiếp, ngày nay bắt buộc phải trả. Các bạn đang ở trong cái định luật vay trả rõ ràng không ai tránh khỏi được.

Khốn kiếp tạo ra khổ tự đầy

Cái khốn kiếp ở kiếp này mà mình đã tạo ra sự đau khổ cho mình, chính mình đã tự đầy lấy mình, chứ không phải là một người khác ban bố cho mình đâu. Đừng có đổ thừa Trời Phật phạt, chính mình đã phạt lấy mình, khởi điểm không tốt thì gặt hái cũng không tốt. Thì ngày nay mình giờ làm sao để giải thoát những cái sự đó, chúng ta phải chấp nhận để tiến, chúng ta đã lỡ bước vào bóng tối, thì bước cho nó luôn hết cái khúc đường tối đó, nó đi tới khúc đường sáng. Chớ các bạn đừng ở trong cái lưng chừng đó mà cầu nguyện thì nó đâm ra thất bại thêm nữa, đau khổ thêm nữa. Nhiều người nói tôi từ thiện, tôi tốt, tôi làm điều hiền mà tại sao hoàn cảnh tôi không tốt, là tại tôi không chấp nhận, tôi là người lười biếng, trốn tránh trách nhiệm tự nhiên, chính tôi đã tạo ra mà tôi không chịu gặt hái lấy thì ai chun vô đó để đỡ cho tôi được. Cho nên phải chấp nhận để làm, để tiến, để giải tỏa những cái phần mà mình đã chặn lấy mình đó, chớ đừng có tưởng trời đất ông bà gì chặn mà sai lầm, khổ sở.

Lưới trời thưa thớt nhưng dày

Khó mà vượt khỏi mắt Thầy bên trên

Lưới trời chúng ta dòm thấy nó thưa thớt lắm, nhưng mà xét kỹ nó dày. Nhiều bạn đã tu có

phần thanh điền trên bộ đầu, nhưng mà muốn xuất hồn đánh lễ Phật còn khó khăn, hết sức khó khăn. Thấy nó mỏng, thấy cái điền của chúng ta hút đi lên trên được đó, nhưng mà chúng ta đạt không được thiên môn, không có được nhập Thiên Đàng là nó dày, chớ nó không phải mỏng. Thấy nó mỏng, dòm con mắt thể gian thấy thì mỏng, nhưng mà lấy cái phần thanh điền nó là dày.

Khó mà vượt khỏi mắt Thầy bên trên

Sự sáng suốt ở bên trên lúc nào người ta cũng chiếu rọi cho mình, không có bao giờ mà mình gạt người ta được hết trội, cái sự sáng suốt người đã đi trước, đối với kẻ đi sau, người ta dòm thấy mình nhưng mà nhiều khi người ta không muốn nói, nhiều khi người ta tìm những phương thức khác để cho mình tự kẹt và tự tiến, tự tầm đến để tự sửa chữa, kích động và phản động mình mới nhớ họ. Chúng ta hiện tại ở trong cái bóng tối bị sự giày xéo của đời thì chúng ta mới biết tìm phương thức để tìm ngoài cái thế giới này còn cái gì, còn trời đất. Cho nên nhiều người nhớ đến trời đất, trách trời đất, trách chừng nào thì nhớ chừng nấy. Các bạn đạo ở đây cũng vậy, nhiều người hỏi, tôi nói, hỏi một đường, tôi trả lời một ngã - đề chi, bởi vì những cái phần đó nung nấu những cái trí thức lạc vô cái rừng lý thuyết quá nhiều, thành thử phải lấy cái điền mà cân nhắc cho các bạn đó, để cho các bạn tức, tiến thì các bạn mới tìm hiểu, ghét tôi chừng nào sau này sẽ gần tôi chừng nấy. Cho nên nhiều khi các bạn mới bước vô tu cũng vậy nữa, thấy thắc mắc lắm nhưng mà rốt cuộc một thời gian rồi, cái phần thanh điền của các bạn được mở thì nó hòa đồng với tôi, lúc đó chúng ta chỉ ngó và cười nhưng mà chúng ta tiến trong cái sự thâm tiến sáng suốt ở bên trong. Động là hiểu, động là mở, động là biết, thì cái đó là đi trở về cái đại tự nhiên rồi chứ khỏi cần phải lo âu nữa.

Làm sao giấu được mà rên

Dã tâm khó gạt được nên tảng căn

Chúng ta làm sao giấu lấy ta được, bây giờ các bạn có đủ cách hùng biện để sửa chữa chuyện này, chuyện kia, chuyện nọ, mà sự thật ở bên trong là sự thật bên trong. Sự thật của phần thanh điền là phần thanh điền. Sự thật của phần trực điền là phần trực điền. Sự thật của cơ năng bản thể là sự thật tham dục của cơ năng bản thể, mà bắt các bạn lấy cái dã tâm, các bạn làm điều đó sai, nhưng các bạn giấu là các bạn làm sao gạt được cái nền tảng căn bản của các bạn được, không có gạt bạn được. Người ta thì người ta có phận sự của người ta, còn mình mà có gạt thì cũng rốt cuộc mình gạt mình chứ gạt ai. Chớ mỗi người các bạn đang điều khiển cái Tiểu Thiên Địa này, thì các bạn có sai lầm, có làm những điều xấu rốt cuộc rồi trong đêm tối thanh tịnh các bạn cũng ăn năn tự hối, đó là trở về. Ta trở về với ta, ta mới sửa lấy ta được, còn nếu mà ta không trở về với ta, thì không bao giờ ta sửa lấy ta.

Sai thời tự gắng tự mần

Khai thông trực điền mỗi tầng yên vui

Nếu mà chúng ta làm sai thì chúng ta phải cố gắng tự mần để mở những cái gút điền mà nó phân ở trong ngũ tạng và trong ngũ uẩn bộ đầu chúng ta.

Khai thông trực điền mỗi tầng yên vui

Nếu mà chúng ta khai thông cái trước diễn thì mỗi tầng nó đều sáng suốt, nhẹ nhàng, cởi mở, yên vui.

Chua cay chất đắng tạo mùi
Bày cho thể sự bụi ngùi khổ đau

À, cái chuyện chua cay, chất đắng ở thể gian nó tạo ra cái mùi để cho nó dẫn tiên người này, tới người kia, người nọ, có người thích việc này, kẻ thích việc kia, mỗi người có một cái gu¹ khác nhau, rồi bày theo thể sự bụi ngùi khổ đau, theo dõi cái này, theo dõi cái kia, theo dõi kiểu này, theo dõi kiểu nọ, rốt cuộc rồi khổ đau, chứ quy nguyên thì tứ đại giai không chẳng có cái mùi vị gì hết. Chúng ta tu về Vô Vi đây, rốt cuộc chẳng có tán thưởng một cái việc gì và chẳng có chê bai một cái gì hết, chính chúng ta chê ta chậm tiến, chê ta không chịu thức giấc để sửa lấy ta mà thôi, nếu chúng ta thức giấc ta sửa lấy ta thì ở đâu chúng ta cũng tiến đến.

Thức tâm cảm giác nhiệm màu
Con đường sàng sẩy tựa tàu đưa thân

Đó khi mà chúng ta bị những sự kích động và phản động ở đời quá nhiều, thì chúng ta mới thức tâm, cảm giác cái nhiệm màu của trời đất đã sắp đặt, rồi để đánh câu hỏi, ta ở đâu đến đây, rồi ta sẽ về đâu, tới cái lúc tuổi tác nó có rồi, và cái sự chua cay, chất đắng ứng hiện, chất đắng ứng hiện trước mắt và chúng ta đã thâm nhập được xung quanh mà chính ta đã bị giày xéo, cho nên con đường sàng sẩy tựa tàu đưa thân, con đường sàng sẩy là nhờ cái nghiệp chướng ở thể gian từ giai đoạn này, giai đoạn kia, giai đoạn nọ, cơ thể hành hạ, trí óc hành hạ rồi nó mới đưa đẩy chúng ta kiếm tìm Phật Tiên, nó là cái con tàu để đưa cái thân tiến tới, để tìm cái lẽ phải và tìm sự sống trong lẽ sống, và sự sáng suốt của bên trên không tận diệt được, đó là chân lý của người đời thường kêu gọi. Nhờ đâu mới đạt được chân lý, nhờ sự giày xéo chúng ta mới tiến tới thanh tịnh, thanh tịnh là một sự không có thay đổi nữa, còn động loạn lúc nào cũng là thay đổi.

Bình tâm tự sửa tự phân
Sanh ly tử biệt mọi phần như nhau

Chúng ta bình tâm tự sửa tự phân, lúc đó chúng ta diệt những sự thử thách của đời rồi thì hết động, trong cái kích động và phản động mà hết động rồi thì chúng ta tự sửa tự phân rõ ràng, cái nào chơn cái nào giả, mới minh được cái cảnh sanh ra làm con người phải ly biệt, phải chết, mọi người cũng như nhau hết. Mỗi người phải lãnh một phần, thừa hành phận sự rồi đi.

Phu thê tạm cảnh trước sau
Chia tay tái lập cây cầu trả vay

Phu thê thì cái cảnh tạm ở thể gian thôi, lúc chưa muốn, chưa đạt được, thì muốn thương yêu ghê lắm, nhưng mà đạt được rồi thì mỗi người một phần, có chung hợp ở ngày nay, có thể thoát cho đến đâu đi nữa, rốt cuộc rồi mỗi người một phần, phải chia tay ra đi, ông sanh ra bởi một mình rồi sẽ trở về với một mình, chớ không có bao giờ mà sanh hai người một lượt và chết chung một lượt ở đâu.

¹ Gu (goût): sở thích riêng trong lối sống.

Chia tay tái lập cây cầu trả vay

Chuyển kiếp, ở kiếp này không xong, chuyển về kiếp khác lên cái giới khác hay là xuống một giới khác cũng là ở trong cái định luật trả vay mà thôi.

Lưu hành chuyển hóa hàng ngày

Có giữ lại và có phân, có người thì kẻ ở lại, có người đi đi nữa, cũng chuyển hóa hàng ngày, nhưng những người còn sống ở đây và những người đã chết, hỏi chứ người chết làm gì, nó qua cái thủ tục ở bên kia, rồi nó chuyển hóa lên cái tầng số điển quang của nó. Trong lúc nó làm con người nó thâm nhập được cái sáng suốt, rồi cao độ đến mấy, thì lúc đó nó chết, nó sẽ chuyển hóa nơi cao độ hơn, rồi mà cũng ở trong cái định luật trả vay. Còn cái người lưu lại ở thế gian này cũng vậy, cũng là chuyển hóa hàng ngày, cũng ăn, ngủ, ỉa, tam đại sự, cái đó là đi theo cái định luật hóa hóa, sanh sanh, để đem cái vạn vật tiến lên cái nơi thanh cao và nhẹ nhàng hơn ở trên kia, thì lúc nào hai phần, hai phần hành, phần thiêng liêng cũng vẫn làm việc và phần đời phần cái thể xác nhục dục này cũng vẫn làm việc hàng ngày.

Tiến theo đà tiến dờ hay của đời

Ở thế gian những người mà chết đi rồi, không có biết tu, không có biết lên trên cảnh trời, chết cũng lặn quẩn dưới thế gian mà thôi, còn người sống cũng làm việc, cho nên người thế gian hay lợi dụng người chết rồi cầu xin sự phù hộ theo cái chuyện dờ hay của thế gian, cái được cái mất.

Phật tâm lại thoát chơn lành

Khuyên người tự cảm tự rời đã tâm

Nếu mà người nào đó đạt được cái tâm thanh tịnh thì thoát chơn lời, đi những cái lời nói, xuất phát những cái lời nói ngay ngắn. Khuyên người tự cảm tự rời đã tâm, khuyên người tự cảm giác lấy nó, tự hiểu lấy nó, cái trong sạch cái thanh tịnh là gì để rời cái đã tâm của nó, lếu lảo hàng ngày, chỉ có ba tác lười mà làm không xong việc. Cho nên phải lấy cái thanh tịnh để giải tỏa những cái đó.

(còn tiếp)

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Sài Gòn ngày 28/09/1974)

Thư Từ Lai Vãng

Ngày 31 Tháng 10 Năm 2008

Kính thưa Thầy,

Con tên Hứa Thị Thu Hà trước con thành kính thăm Thầy và bà Tám được nhiều sức khỏe.

Nhân tiện em Tùng đến thăm Thầy nhờ em giúp gởi trao kính biểu Thầy số tiền (\$1000USD) con kính mong Thầy vui nhận. Và nhân thể xin Thầy chứng tâm cho phép con biết lúc nào có thể xuống tóc được. Trước là trọn lời nguyện ước, sau được thăng tiến trên bước đường tu.

Con thành thật đội ơn Thầy, và cầu xin cho Thầy và bà Tám luôn khỏe mạnh.

Thành kính Thầy,
Con Hứa Thị Thu Hà

Ngày 31 Tháng 10 Năm 2008

Thu Hà

Thầy vui nhận được thư con và số tiền \$1000USD. Thành thật cảm ơn con đã giúp đỡ Thầy khi cần. Còn về việc xuống tóc thì con nên lựa ngày tốt, ngày rằm hay mừng một đứng trước kiếng Vô Vi tưởng đến Thượng Đế là tốt.

Cảm ơn sự lưu ý của con và chúc con vui khỏe.

Quý thương

Lương Sĩ Hằng – Vĩ Kiên

Phóng Sự Đặc Biệt

Chuyện Lạ Có Thật

Thứ bảy ngày 1 tháng 11 năm 2008

Ngôi niệm Phật chờ lệnh rút quân, ai nấy sẵn sàng khi hoàng đế chiếu thánh chỉ thì quần thần phải thi hành ngay. (Hoàng đế đây ám chỉ là Đức Thầy)

Vào lúc 3 giờ chiều cùng ngày, Ngài xuất hiện, bạn đạo gần khoảng 14 người vội vòng

tay cầm túi, người khoác áo lạnh xuất hành hướng biển. Trời lúc này vào mùa đông nên mau tối và hơi lạnh, ra biển hít không khí trong lành thì thật tuyệt các bạn ạ. Đảo một vòng đã được nửa dặm. Từng bước từng bước nhìn Thầy thật vui vì bên cạnh Thầy có bác Bảy, anh trai của Thầy. Bác Huân gái cũng là con gái cưng của Thầy đó các bạn vì đi đâu Thầy cũng nhắc tên bác và nhớ bác đến độ 11 giờ khuya từ tiểu bang Arizona lái xe 10 tiếng tới Santa Ana là thăm bác liền. Bác cảm động quá khóc nức nở Thầy thì khỏi nói các bạn cũng biết. Buồn Thầy cũng khóc, vui Thầy cũng khóc, ai khóc là Thầy khóc, tình thương tận độ của Thầy lúc nào cũng tràn ngập thể hiện qua ánh mắt nụ cười. Nhìn mắt bồ câu, mũi túi mật heo và môi bướm bướm là biểu hiệu khuôn mặt của người Thầy kính yêu.

Tới đây tôi xin trở lại vấn đề đi bộ trên ven biển Seaport Village, một khu đất bị nước biển soi mòn thành hình vòng cung trông thật thơ mộng. Xa xa đã nghe những điệu nhạc paso doble, cha-cha-cha của người Mỹ La-Tinh (Latin American) làm tâm hồn thật thoải mái. Tôi nhìn thấy ai cũng tươi trẻ, chân thì nhún nhảy như muốn hòa nhịp với tiếng nhạc. Thầy nắm tay bác Huân, bác Bảy lắc qua lắc lại, tôi nhìn và chợt nhớ lại thời xa xưa cầm tay nhau hát bài:

Dung dăng dung dè
Đất Thầy đi chơi
Đến ngõ nhà Trời
... (tới đây thì tôi quên mất và được ... nhắc)
Tiền tiêu cho hết
Mới được về trời

Tôi lại thắc mắc: “*Thưa Thầy, tại sao lại tiền tiêu cho hết mới được về trời thì được.*” Thầy trả lời: “*Hết tiền thì về không, về không thì mới về trời được.*” Thì ra là hết tiền, hết nghiệp mới yên tâm lo tu sửa tánh mới mong có ngày hội ngộ cùng đấng cha Trời.

Sau khi hưởng gió biển chúng tôi được Thầy bao một châu thật no nê. Bà Tám thì hay nói đùa: “*Ngộ ăn phủ phê rồi*”.

Về đến nhà vào lúc 7:30 tối, hôm nay ban nhà bếp không được vui vì chúng tôi vui quá nên quên gọi về báo cáo. Thành thật xin lỗi chị Quý và Indra nhé, không có lần sau nữa đâu hic.. hic ...

Ở trong nhà, phái đoàn gồm có anh Quốc, anh Lạc, anh Lân và chị Tuyết cũng đến thăm Thầy. Nhìn anh Lạc, Thầy rất vui và đặc biệt dành cho anh những câu hỏi hóc búa mà anh đặt ra để hỏi Thầy. Anh nghiên cứu rất kỹ về Phật lý. Hỏi câu nào Thầy trả lời câu nấy thao thao bất tuyệt, nhìn sắc mặt Thầy thay đổi từng giây phút, mặt hồng hào, mắt sáng và đen láy như hai hột nhãn. Thầy làm việc cho 3 cõi từ trên Trời xuống dưới đất, Thầy nhìn ngay trung tâm chân mày anh Lạc để ban rải tình thương và chiếu diễm cho anh. Cả căn phòng không khí thật mát rượi, đỉnh đầu rút nhẹ ai nấy mặt mày hồng hào như thăm cảm ơn Thượng Đế cho chúng con rất nhiều may mắn có được người Thầy yêu dấu đang hiện diện tại thế với chúng con bằng xương bằng thịt dạy dỗ chúng con từ đời lần đạo, ôi diễm phúc thay. Thầy giảng 1 tiếng 15 phút và kết luận một câu “*Anh cố gắng hành thiền thì anh sẽ được may mắn. Anh có căn tu thì dù đi đâu làm gì anh cũng phải tu. Tâm anh rất tốt phải thực hành đừng bám víu vào lý thuyết thì chỉ có chơn hồn anh không thể tiến hóa được đâu.*”

Chủ Nhật ngày 2 tháng 11 năm 2008

9 giờ sáng chúng tôi rủ nhau từ thiền đường Thanh Hòa tới nhà Thầy vào khoảng 20 phút lái xe. Mọi người nghĩ rằng hôm nay có lẽ Thầy lên trụ sở thăm bạn đạo nhưng tới 12 giờ trưa vẫn im hơi lặng tiếng vì Thầy còn ngủ. Bạn đạo ở trụ sở gọi điện thoại không ngừng, có lẽ rất đông nên tiếng reo của cell phone lúc nào cũng vang lên. Mọi người nôn nao không biết chừng nào Thầy thức giấc để lên đường nhưng suy nghĩ lại là mình sai vì tự suy đoán là thế nào Thầy cũng lên trụ sở. Thực sự ra Thầy đâu có hứa hẹn gì đâu ! Khi nào Thầy thức dậy, nói đi là đi, nhưng chưa biết đi đâu thôi, cứ lên xe ngồi mới biết mình đi đâu (Thiên cơ bất khả lộ mà !). Cho nên khổ lắm quý bạn ạ ! Gần mặt trời thì phải chịu cháy, cháy đen thui thành tro thì mới hồi sinh được. Eo oi, nghe nói thì phát sợ nhưng sự thực là như vậy đó. Rồi thời gian trôi qua, 4 tiếng đồng hồ ngồi chờ thì Thầy xuất hiện trong bộ áo khoác dài đen, đeo kiếng gọng đen, đội mũ cao bồi giống như God Father vậy. Chúng tôi gọi là “*bố già*”, sao hôm nay mình lại được chiêm ngưỡng dung nhan một vị bố già 85 tuổi mà trông chừng như 50 tuổi, điệu bộ hiên ngang đầy dũng cảm bước lên xe lại trực chỉ hướng biển. Chúng tôi đi bộ khoảng 1 dặm (1.5 km) hát những bài hát thể dục để mọi người cùng tập thể dục. Ai nấy vui cười bên bố già thật dễ thương. Thầy nắm tay như lực sĩ dơ cú đấm boxing vậy mà ai nói là Thầy bệnh hoạn. Thầy trả lời; “*Vậy mà tụi nó tưởng tao sắp chết*”. Bà Tám thì rất khỏe, lúc nào cũng tiên phong tập những cử điệu làm thư giãn thân thể. Tập thể dục xong thì tiếng điện thoại reo lên, được biết anh Lê Hùng từ New Mexico và chị Khế từ Santa Ana xuống thăm Thầy và mời cả phái đoàn đi ăn tối tại nhà hàng China Max, San Diego. Anh Lê Hùng là con trai út của bác Nho, nhắc đến bác thì ai sống ở Nam Cali cũng đều biết bác là người rất nhín nhục và khiêm nhường, chịu khó tu và chăm sóc 13 người con được nên người. Hạnh hi sinh này mỗi lần nhắc đến bác là Thầy lại khóc. Tôi nhớ không lầm, vào khoảng 10 năm về trước tại thiền viện Vĩ Kiên trong khóa thanh lọc xúc ruột bác bị một luồng điện từ ngoài nhập vào giây đánh đập tưởng chừng bỏ xác ra đi nhưng được Đức Thầy cứu và cho gia hạn sống thêm 10 năm. Đến nay đúng 10 năm, bác lại bị đột quy (stroke) bán thân cũng tưởng như chết. Khi nghe tin này, nét mặt Thầy trầm ngâm không nói năng gì và hỏi tôi bác nằm bệnh viện nào thì chờ Thầy tới đó. Phái đoàn chúng tôi gồm 10 người lại tiếp tục lên đường về hướng bắc cách San Diego vào khoảng 2 tiếng đồng hồ lái xe. Đến nơi thì đúng 11 giờ khuya, bệnh viện thì tối hù, đường vào thì đang sửa chữa thật tội nghiệp Thầy phải mò mẫm từng bước mới đến được phòng đợi. Bác Nho ngồi trên ghế xe lăn đã chờ sẵn, đầu gục một bên, không còn biết gì hết. Thầy im lặng mắt nhìn thẳng vào trung tâm chân mày, bóp tay bác nhẹ nhẹ. Chị Hồng, con gái bác ghé tai hỏi bác “*có biết ai tới thăm vú không?*” thì từ từ bác mở lớn mắt nhìn Thầy như thăm nói lời cảm ơn. Thầy đứng dậy đặt tay lên đầu, xoa bóp. Tôi nghĩ là Thầy truyền điện, thì lạ thay mặt bác đỏ hồng, tiếng bác nói rõ ràng. Bác nhận ra Thầy và nói cảm ơn Thầy Tám. Thầy lên xe và còn gọi chị Hồng nhấn nhủ luân phiên nhìn vào trung tâm chân mày của má con mà niệm Phật. Lên xe, anh Hùng hỏi Thầy truyền điện để làm gì thì được Thầy ôn tồn trả lời “*Tôi có duyên với má anh nên tôi truyền điện và xin gia hạn tuổi thọ từ 5 tới 10 năm tùy theo duyên phước*”. Anh mừng quá nói không lên lời chỉ biết rơm rớm nước mắt và thăm cảm ơn Thầy. Thầy đúng là một vị Thầy có một không hai trên thế gian này đã tận độ chúng sanh không hề quản ngại đến thân xác, hi sinh và nhín

nhục để dạy dỗ các con của người. Nói đến đây, tôi cảm thấy buồn và hổ thẹn trong lòng vì mình không dứt khoát lo tu, chỉ làm khổ nhọc công Thầy đã dày công khuyên bảo, chỉ biết thị phi mà không biết tha thứ thương yêu lấy chính mình nói chi tới tha nhân. Con xin cúi đầu tạ tội, cố gắng tu, noi gương Thầy và thực hành tự cứu. Chúng tôi về đến nhà vào lúc 2 giờ sáng của ngày thứ hai 3 tháng 11 năm 2008.

Viết tại thiền đường Thanh Hòa

Thi Ca của Đức Thầy

Sài Gòn, ngày 13 tháng 09 năm 1969

Đường đi nước bước gồm trăm nẻo
Khéo đoạt lần tu thoát nỗi nghèo
Thiên địa nhơn tình minh sắc thái
Thích Ca gương đẹp gắng tầm theo

Tu thời chẳng chán cảnh nghèo
Mặc cho thử thách sống theo ý đời
Sống trong khuôn khổ của Trời
Sống cho mình bạch thấy lời giả chơn
Thế tình sông núi hải sơn
Đâu đâu cũng phải chịu ơn đất trời
Long thần hộ mạng không rời
Âm dương tương hội hợp nơi lòng người
Phật xưa vừa nói vừa cười
Không không mà có người người vẫn mê
Trang hoàng giữ thế đôi bề
Giành ăn rồi loạn quên về cõi trên
Lắm khi đau khổ siết rên
Muốn sao thấu đáo cái nền tiền căn
Quên đi tham thố cần nhân
Bận tâm ăn ở bản khoản suốt ngày
Túng ra mượn rượu đổi thay

Rớt trong vực thẳm sự may chẳng còn
Thế gian đường đất phải mòn
Loài người cũng chẳng còn được sống lâu
Tại sao rước khổ làm đầu
Phân chia tình cảm gieo mầu bất an
Sử kia chép lại rõ ràng
Mấy ai đoạt được cả ngàn năm duyên
Phật Tiên phát họa tâm hiền
Gieo cho quần chúng nối liền sửa tu
Tu sao cho thoát cảnh mù
Tu cho phát huệ đổi bù tình thương
Phật không xa cách đo lường
Gắng tu tương hội tùy gương Phật Trời
Trung Thu trăng rõ sáng ngời
Ánh quang sáng rọi đất trời hợp chung
Khùng nay cởi mở vô cùng
Ước mong các bạn theo khùng tu chơi.

Luong Sĩ Hằng - Vi Kiên